

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dorințe periculoase

Sarah MacLean

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MACLEAN, SARAH

Dorințe periculoase / Sarah MacLean

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4835-8

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111

SARAH MACLEAN

Dorințe periculoase

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

Capitolul 1

Septembrie 1937
Mayfair

Lui Lady Henrietta Sedley îi plăcea să creadă că învățase câteva lucruri în cei douăzeci și opt de ani de viață și 364 de zile.

De exemplu, învățase că, dacă o lady nu putea să poarte pantaloni (o realitate neferică pentru fiica unui conte, chiar și unul care își începuse viața fără titlu sau avere), atunci ar trebui să se asigure că fustele ei includeau buzunare. O femeie nu avea cum să știe când urma să aibă nevoie de niște frânghelii sau de un cuțit cu care s-o taie.

Mai învățase și că orice evadare decentă din casa ei din Mayfair necesita acoperirea întunericului și o trăsură condusă de un aliat. Birjarii aveau tendința să cam exagereze când venea vorba să păstreze secrete, însă, până la urmă, aveau o obligație față de cei care le plăteau salariile. O completare importantă a acelei lectii era asta: cei mai buni aliați erau deseori cei mai buni prieteni.

Și poate primul pe lista lucurilor pe care le învățase de-a lungul vieții fusese cum să facă un nod marinăresc. Știa să-l facă de când era mică.

Cu o colecție atât de obscură și de neobișnuită de cunoștințe, s-ar putea crede că Henrietta Sedley ar fi știut exact ce să facă dacă ar fi găsit un bărbat legat și inconștient în trăsura ei.

Realitatea era însă alta.

De fapt, Henrietta Sedley nu s-ar fi gândit niciodată la acest scenariu ca fiind posibil. E adevărat că se simțea mai confortabil pe docurile Londrei decât în sălile de bal, însă experiența impresionantă de viață a lui Hattie era complet lipsită de orice care să se apropie de o infracțiune.

Și, cu toate astea, era acolo, cu buzunarele pline, cu o prietenă dragă alături, stând în întuneric în noaptea de dinaintea celei de-a

douăzeci și noua aniversări, urmând să evadeze din Mayfair pentru o seară plină de planuri bine puse la punct și...

Lady Eleanora Madewell îi fluieră lui Hattie în ureche, lucru deloc potrivit pentru o domnișoară. Fiica unui duce și a actriței irlandeze pe care acesta o iubea atât de mult că o făcuse ducesă, Nora avea genul de obrăznice permisă printre cei cu titluri importante și cu mulți bani.

– E un bărbat în trăsură, Hattie.

Tânără nu-și mută privirea de la acesta.

– Da, văd asta.

– Nu era un bărbat în trăsură când am luat caii.

– Nu, nu era.

Cu siguranță lăsaseră trăsură goală pe aleea din spate a casei Sedley, în urmă cu nici trei sferturi de oră, înainte să se ducă sus ca să își schimbe rochiile cu niște haine mai potrivite pentru planurile lor.

La un moment dat, între corset și khol, cineva îi lăsase un pachet extrem de nedorit.

– Cred că am fi observat un bărbat în trăsură, zise Nora.

– Asta cred și eu, spuse Hattie distrasă. Momentul este foarte prost ales.

Nora îi aruncă o privire.

– Există vreodată un moment potrivit ca un bărbat să fie legat în trăsura ta?

Hattie își imagină că nu era.

– Ar fi putut alege o seară diferită. E un cadou aniversar groaznic. Se uită atentă în interiorul întunecat al trăsuri. Crezi că e mort?

„Dă, Doamne, să nu fie mort.“

Tăcere. Apoi, urmă:

– Oamenii morți se depozitează în trăsuri?

Nora făcu un pas în față, cu haina birjarului pe umeri, și îl înghionti pe bărbatul despre care vorbeau. Acesta nu se mișcă.

– Nu se mișcă, spuse ea, în timp ce ridică din umeri.

Hattie oftă, își scoase o mănușă și se apleca în trăsură, ca să își pună două degete pe gâțul bărbatului.

– Sunt sigură că nu e mort.

– Ce faci? șopti Nora alarmată. Dacă nu e, o să-l trezești.

– Asta nu ar fi cel mai groaznic lucru din lume, zise Hattie. Atunci, am putea să-i cerem să iasă din trăsura noastră și am putea să plecăm.

– A, da. Bruta asta pare exact genul de om care ar face astă imediat – și nu după ce s-ar răzbuna. Cu siguranță și-ar da pălăria jos și ne-ar ura o seară plăcută.

– Nu poartă pălărie, zise Hattie, care nu putu să nege restul evaluării legate de misteriosul bărbat, care era, posibil, mort. Era foarte lat, solid, și, chiar și în întuneric, își dădu seama că nu era un bărbat cu care să dansezi în sala de bal.

Era genul de bărbat care prăda sala de bal.

– Ce simți? întrebă Nora.

– Nu are puls. Deși nu era sigură unde putea simți pulsul. Dar e... Cald.

Oamenii morți nu erau calzi, iar bărbatul acesta era foarte cald. Ca focul pe timpul iernii. Genul de căldură care putea face pe cineva să conștientizeze cât de rece putea fi ea.

Hattie ignoră gândul prostesc și își plimbă degetele pe gâțul lui, spre locul în care acesta dispărea sub gulerul cămășii, unde marginea umărului său și curbura... restului corpului... se întâlnesc într-o adâncitură fascinantă.

– Ceva?

– Liniște. Hattie își ținu răsuflarea. Nimic.

Tânără clătină din cap.

– Dumnezeule.

Nu era rugăciune.

Hattie era cu totul de acord. Dar apoi...

Acolo. O mică mișcare. Apăsa mai tare. Mișcarea devine fermă. Înceată. Constantă.

– Îl simt, zise ea. E viu. Apoi, repetă: Trăiește. Expiră lung, ușurat. Nu e mort.

– Excelent! Dar asta nu schimbă faptul că e inconștient într-o trăsură, iar tu trebuie să ajungi undeva. Tânără făcu o pauză. Ar trebui să-l lăsăm și să luăm brișca.

Hattie plănuise acea excursie, în acea noapte, timp de trei luni. Era noaptea care dădea startul celui de-al douăzeci și nouălea an al ei. Anul în care viața ei avea să devină *a ei*. Anul în care *ea* avea să devină *a ei*. și avea un plan specific pentru o locație anume, la o oră anume, pentru care avea o vestimentație aparte. *Și*, cu toate astea, când se uita la bărbatul din trăsura ei, toate acele detalii nu mai păreau importante.

Ce era important era să-i vadă față.

Hattie se țină de mânerul ușii și luă felinarul din colțul stâng al trăsuriilor, după care se întoarce spre Nora, a cărei privire reveni imediat spre trăsura neluminată.

Nora înclină capul.

- Hattie. Lasă-l. O să luăm brișca.
- Vreau doar să arunc o privire, spuse Hattie.
- Dacă te uiți, o să regreti.

- Trebuie să mă uit, insistă Hattie, care căuta un motiv decent – ignorând faptul că nu îi putea spune prietenei ei adevărul. Trebuie să-l dezleg.

- Nu neapărat, zise Nora. Cineva a crezut că era mai bine să-l lase legat. Cine suntem noi să îl contrazicem?

Hattie deja căuta o cremene în ușa trăsuirii.

- Cum rămâne cu planurile tale?

Aveau destul timp pentru planurile ei.

- Vreau doar să arunc o privire, repetă ea, în timp ce lampa se aprinse. Închise ușa și se întoarce spre trăsură, ridicând lampa, care aruncă o lumină aurie minunată peste... Dumnezeule!

Nora își opri un zâmbet.

- Se pare că nu e un cadou chiar aşa rău.

Bărbatul avea cea mai chipeșă față pe care o văzuse Hattie vreodată. Cea mai chipeșă față pe care o văzuse cineva vreodată. Se apropie, analizându-i pielea caldă, obrajii înalțăti, nasul lung și drept, unghиurile întunecate ale sprâncenelor și genele imposibil de lungi care stăteau ca niște pene pe obrajii lui.

- Ce fel de bărbat... Se opri și clătină din cap. Ce fel de bărbat arăta aşa?

Ce fel de bărbat arăta aşa și ajungea în trăsura lui Hattie Sedley, o femeie care nu era obișnuită să fie în prezența unor bărbați care să arate aşa?

- Te faci de râs, spuse Nora. Te holbezi și ai rămas cu gura căscată.

Hattie închise gura, dar nu se opri din holbat.

- Hattie, trebuie să plecăm. Urmă o pauză, după care: Astă dacă nu te-ai răzgândit.

Replica o readuse pe Hattie cu picioarele pe pământ și o făcu să revină la planul ei. Tânără clătină din cap. Lăsa lampa mai jos.

- Nu.

Nora oftă și își puse mâinile în șolduri, uitându-se dincolo de Hattie, în trăsură.

- Tu îl apuci de partea de jos și eu de partea de sus? Se uită la altcovul din spatele ei. Poate să își revină acolo.

Inima lui Hattie bătu cu putere.

- Nu putem să-l lăsăm acolo.

- Nu?

- Nu.

Nora îi aruncă o privire.

- Hattie, nu putem să-l luăm cu noi doar pentru că arată ca o statuie romană.

Hattie roși în întuneric.

- Nu am observat.

- Nu mai poți să vorbești.

- Nu putem să-l luăm pentru că Augie l-a lăsat aici.

Buzele Norei se strânseră într-o linie perfect dreaptă.

- Nu ai cum să știi asta.

- Ba știi, zise Hattie, care ținea lampa lângă frânghia cu care erau legate încheieturile bărbatului și o coborî spre locul unde era legat la glezne. Pentru că August Sedley nu știe să facă un nod marinăresc, și mi-e teamă că, dacă îl las aici pe bărbatul ăsta, o să sedezge și o să se îndrepte direct spre fratele meu inutil.

Apoi, chiar dacă străinul nu se elibera, cine știa ce i-ar face Augie. Fratele ei era pe cât de neghiob, pe atât de nechibzuit, o combinație care foarte des necesită intervenția lui Hattie. Aceasta era un motiv important pentru decizia ei de a numi acest al doilea și nouălea ca fiind al ei. Și totuși, chiar și acum, fratele ei nesuferit distrugea totul.

Fără să știe gândurile lui Hattie, Nora spuse:

- Inconștient sau nu, nu arată ca un bărbat care să piardă într-o luptă.

Hattie oftă, atârnând lampa în cui și profitând de ocazie ca să îl privească lung pe bărbatul din trăsura ei.

Hattie Sedley învățase și altceva în cei douăzeci și opt de ani de viață și trei sute șaizeci și patru de zile: dacă o femeie avea o problemă, cel mai bine era s-o rezolve singură.

Se urcă în trăsură, păsind cu grija peste bărbat, după care o privi pe Nora.

- Haide. O să-l lăsăm undeva pe drum.

Ultimul lucru pe care el și-l amintea era lovitura la cap. Se așteptase la ambuscadă. Tocmai de asta condusese utilajul, șase cai întremați care trăgeau o încărcătură masivă din oțel plină cu alcool, cărți de joc și tabac, destinată pentru Mayfair. Tocmai traversase Oxford Street, când auzise focuri de armă, urmate de un plânset îndurerat venind dinspre unul dintre călăreții săi.

Se oprișe ca să-și verifice oamenii. Ca să-i protejeze.

Ca să-i pedepsească pe cei care îi amenințaseră.

Pe jos era un cadavru. Sânge pe stradă, sub el. Tocmai trimisese un al doilea călăreț după ajutor, când auzise pași în spate. Se întorsește, cu cuțitul în mână. Îl aruncase. Auzise tipătul din întuneric când lama își găsise locul.

Apoi, simțișe o lovitură la cap.

Iar după asta... nimic.

Până când o atingere insistență pe obraz îl readuse la realitate. Prea delicată ca să-l doară, însă destul de fermă cât să fie deranjantă.

Nu deschise ochii. Anii întregi de antrenament îi permiseră să se prefacă adormit în timp ce își revineau. Picioarele îi erau legate. Și mâinile, la spate. Legăturile îi strângăreau mușchii pieptului destul cât să își dea seama ce îi lipsea: cuțitele, opt lame de oțel. Toate furăte împreună cu bretelele care le țineau lipite de pieptul lui. Își controlă impulsul de a se încorda. De a se înfuria.

Însă Salvatorul Whittington, cunoscut pe cele mai întunecate străzi din Londra drept Bestia, nu se înfuria, ci pedepsea. Rapid, devastator și fără nici o urmă de emoție.

Și, dacă luaseră viața unuia dintre oamenii lui, a unei persoane aflate sub protecția lui, vinovații nu aveau să mai cunoască pacea.

Însă, mai întâi, trebuia să se elibereze.

Era pe podeaua unei trăsuri aflate în mișcare. Una de lux, dacă era să se ia după materialul moale care îi mânăgăia obrazul, aflată într-un cartier decent, dacă era să se ia după pavajul de sub roți.

Cât era ceasul?

Se gândi la următoarea lui mișcare. Cum avea să își imobilizeze răpitorul, în ciuda faptului că era legat. Își imagină cum ar putea

sparge un nas cu arma plată a frunții sale. Se gândi cum și-ar folosi picioarele legate ca să-l lovească pe bărbat.

Atingerea pe obraz începu din nou. Apoi, se auzi o șoaptă.

– Sire?

Whit deschise ochii.

Răpitorul lui nu era un bărbat.

Lumina aurie care se revărsa în trăsură îi juca fește. Părea să vină de la femeie, nu de la lampa care se legăna ușor în colț.

Așezată pe bancheta de deasupra lui, Tânăra nu părea genul de dușman care ar lovi și legă un bărbat în trăsură. Ba, dimpotrivă, părea a merge la un bal. Era aranjată perfect, coafată perfect, purta culorile perfecte. Pielea ei era mătăsoasă, ochii conturați, buzele pline și pictate destul cât să atragă atenția unui bărbat. Și nici măcar nu ajunsese la rochia de un albastru precum culoarea cerului, care se potrivea perfect cu silueta ei voluptuoasă.

Nu că ar fi trebuit să observe asta, din moment ce era legat în trăsura ei. Nu ar fi trebuit să observe curbele taliei ei, moi și îmbîentoare. Nu ar fi trebuit să observe licărul pielii ei mătăsoase și aurii de pe umărul luminat de lampă. Nu ar fi trebuit să observe finețea frumoasă a feței ei sau buzele pline, pătate cu vopsea roșie.

Tânăra nu trebuia observată.

O privi mai atent, și ochii ei se măriră. Era posibil să fie violeti? Ce fel de persoană avea ochii violeti?

– Dacă privirea asta e un indiciu al temperamentului tău, nu e de mirare că ești legat. Tânăra își înclină capul. Cine te-a legat?

Whit nu răspunse. Nu credea că Tânăra nu cunoștea răspunsul.

– De ce ești legat?

Din nou, tacere.

Buzele ei se lipiră într-o linie dreaptă și bombâniră ceva care suna ca:

– Inutil. Apoi, mai tare și mai ferm: Ideea e că ești un inconveni-ent, deoarece am nevoie de trăsura mea în seara asta.

– Inconvenient.

Bărbatul nu vrut să răspundă, iar cuvântul îi surprinse pe amândoi. Tânăra încuviașă.

– Da. E Anul lui Hattie.

– Ce e?

Tânăra flutură din mână, ca și cum ar fi dat întrebarea la o parte. Ca și cum nu ar fi fost importantă. Doar că Whit considera că era. Tânăra continuă:

– Ziua mea de naștere. Am planuri. Planuri care nu includ... ori ce o fi asta. Apoi, tacerea se întinse între ei. Majoritatea oamenilor mi-ar ura la mulți ani într-o asemenea situație.

Whit nu mușcă momeala. Tânără ridică dintr-o sprânceană.

– Și eu care voiam să te ajut.

– Nu am nevoie de ajutorul tău.

– Ești destul de nepoliticos, să știi.

Bărbatul rezistă instinctului nepoftit de a o privi cu gura căscată.

– Am fost lăsat inconștient și legat într-o trăsură necunoscută.

– Da, dar trebuie să recunoști că acum ai companie distractivă, nu-i aşa?

Tânără zâmbi, și gropița din obrazul drept fu imposibil de ignorat. Când bărbatul nu răspunse, Hattie spuse cu fermitate:

– Foarte bine. Dar mi se pare că ești la ananghie, sire. Vezi cât de distractivă pot să fiu? Într-o situație ca asta?

Bărbatul își umbla la frânghiile de la mâini. Erau legate strâns, dar deja cedau. Putea să scape.

– Văd cât de nechibzuită poți fi.

– Unii mă consideră fermecătoare.

– Nu consider lucrurile fermecătoare, răspunse el în timp ce continua să deznoade frânghiile, întrebându-se ce îl apucase să se dueleze verbal cu Tânără vorbăreață.

– Mare păcat. Părea că Tânără vorbea serios, însă, înainte ca bărbatul să se gândească la un răspuns, ea adăugă: Nu contează. Chiar dacă nu recunoști, ai nevoie de ajutor, și, cum tu ești legat și eu sunt partenera ta de drum, mă tem că ai rămas cu mine pe cap. Hattie se aşeză la picioarele lui, ca și cum totul ar fi fost perfect normal, desfăcând frânghia cu o atingere delicată. Ai noroc că mă pricep la noduri.

Bărbatul mormăi aprobator, întinzându-și picioarele după ce ea îl eliberă.

– Și că ai alte planuri de ziua ta.

Tânără ezită și roși când îi auzi cuvintele.

– Da.

Whit nu avea să înțeleagă niciodată ce îl făcu să continue.

– Ce planuri?

Ochii ei de o culoare imposibilă și prea mari pentru față ei se închiseră.

– Planuri care nu implică să curăț după harababura în care ești implicat.

– Data viitoare când o să fiu lovit până cad inconștient, o să mă asigur că nu o să-ți stau în cale, milady.

Hattie râنجă, iar gropița îi fu accentuată.

– Chiar te rog. Desi presupun că nu o să fie o problemă pe viitor. E clar că nu ne învârtim în aceleași cercuri.

– O facem în seara asta.

Rânjetul ei se transformă într-un zâmbet delicat, iar Whit nu putu să nu îl admire. Trăsura începu să încetinească, iar Tânără se uită după perdea.

– Aproape am ajuns, zise ea încet. E momentul să pleci, sire. Sunt sigură că ești de acord că nici unul din noi nu vrea să fi descoperit.

– Mâinile mele, zise el, deși frânghia începuse să cedeze.

Tânără clătină din cap.

– Nu pot risca să te răzbuni.

Bărbatul o privi fără ezitare.

– Răzbunarea mea nu e un risc, ci o certitudine.

– Nu am nici o îndoială în privința asta. Dar nu pot risca să te răzbuni prin mine. Nu în seara asta. Tânără apucă mânerul ușii, în vreme ce îi șoptea ureche: După cum am spus...

– Ai planuri, termină el propoziția pentru ea, în timp ce se întoarce să o vadă, fiind incapabil să reziste parfumului ei – o tentație dulce ca o prăjitură cu migdale.

Ea îi susțină privirea.

– Da.

– Spune-mi planul, și o să te las să pleci.

Avea să o găsească.

Din nou, zâmbetul acela.

– Ești foarte arrogant, sire. Să îți aduc aminte că eu sunt cea care îți dă drumul?

– Spune-mi.

Comanda sună dur. Bărbatul văzu schimbarea în ea. Urmări cum ezitarea se transformă în curiozitate. În curaj. Iar apoi, ca un dar, ea șopti:

– Poate ar fi mai bine să-ți arăt.

Dumnezeule, da.

Hattie îl sărută, lipindu-și buzele de ale lui. Erau moi, dulci, lipsite de experiență și aveau gust de vin. Foarte tentante. Bărbatul încercă și mai mult să-și elibereze mâinile. Ca să îi arate acestei femei ciudate și curioase cât de dispus era să o ajute să-și îndeplinească planurile.

Ea îl eliberă însă prima. Whit simți o împunsătură la înceieturi, iar frânghia cedă înainte ca Tânără să-și îndepărteze buzele de ale lui. Bărbatul deschise ochii și văzu cuțitul de buzunar care strălucea în mâna ei. Hattie se răzgândise. Îi dăduse drumul.

Ca să o prindă. Ca să reia sărutul.

Însă, aşa cum îl și avertizase, ea avea alte planuri.

Înainte ca el să o poată atinge, trăsura încetini la o curbă și Tânără deschise ușa din spatele lui.

– La revedere.

Din instinct, Whit se întoarsee în timp ce cădea, protejându-și capul și rostogolindu-se, în vreme ce un singur gând îi străbătea mintea.

„Îmi scapă.”

Se opri în zidul unei taverne din apropiere, făcându-i pe bărbătii care se aflau în afara ei să se împrăștie.

– Hei! strigă unul și se îndreptă spre el. Ești în regulă, frate?

Whit se ridică, flutură din brațe, se îndreptă și își mută greutatea dintr-o parte într-alta, ca să verifice dacă totul era în regulă. Apoi, scoase două ceasuri din buzunar și se uită cât era ora. Nouă și jumătate.

– La naiba, nu am văzut pe nimeni care să-și revină atât de repede după așa ceva, zise bărbatul, care îl lovi pe Whit pe umăr.

Mâna i se opri însă înainte să ajungă cu totul pe umărul lui, căci individul îl recunoștu pe Whit. Căldura se transformă în frică, iar bărbatul făcu un pas în spate.

– Bestia!

Whit își ridică bărbia, în timp ce conștientiza că, dacă acel bărbat știa cine era... dacă îi știa numele...

Se întoarsee, iar privirea îi rămase fixată asupra curbei de pe strada intunecată după care dispăruse trăsura, împreună cu pasagera sa.

Un fior de satisfacție îl străbătu.

Până la urmă, Tânără nu avea să-i scape.

Capitolul 3

– L-ai împins afară din trăsură?

Socul Norei era vizibil când aceasta se uită în trăsura goală, după ce Hattie coborâse din ea.

– Credeam că nu vrem să moară.

Hattie își plimbă degetele peste mătasea măștii pe care și-o puse înainte de a ieși din trăsură.

– Nu e mort.

Se uitase destul de mult că să fie sigură. Destul că să se minuneze de felul în care bărbatul se rostogolise, apoi se ridicase, ca și cum ar fi fost în mod frecvent aruncat astfel din trăsuri.

Cum îl găsise legat în trăsura ei în acea seară, se găndea că era chiar posibil ca acest lucru să i se întâmple în mod regulat. Cu toate astea, îl privise, cu sufletul la gură, până se ridicase, nevătămat.

– Deci s-a trezit? întrebă Nora.

Hattie încuviință și își ridică degetele la buze, senzația sărutului lui ferm și mătăsos fiind încă prezentă, împreună cu un gust de... lămâie?

– Și?

Tânără își privi prietena.

– Și ce?

Nora își dădu ochii peste cap.

– Cine e?

– Nu mi-a spus.

Urmă o pauză.

– Presupun că nu avea s-o facă, nu?

„Nu. Nu că nu aş vrea să știu.”

– Ai putea să-l întrebi pe Augie.

Hattie își străpunse prietena cu privirea. Oare vorbise cu voce tare? Nora zâmbi.

– Uîți că îți cunosc mintea la fel de bine ca pe a mea.

Nora și Hattie fuseseră prietene o viață întreagă. Ba chiar mai mult de una, aşa cum spunea mama Norei, în timp ce le privea jucându-se sub masa din grădină, unde-și spuneau secrete. Elisabeth Madewell, ducesa de Holymoor, și mama lui Hattie trăiseră împreună la periferia aristocrației. Nici una nu avusese parte de o primire caldă după ce soarta intervenise să transforme o actriță și o vânzătoare din Bristol în ducesă, respectiv contesă. Fuseseră destinate să fie prietene cu mult înainte ca tatăl lui Hattie să devină nobil, două suflete inseparabile care făceau totul împreună, inclusiv nașterea fetelor lor. Nora și Hattie se născuseră la câteva săptămâni distanță una de celalătă și fuseseră crescute ca niște surori, neavând niciodată ocazia să nu se iubească una pe celalătă astfel.

– O să-ți spun două lucruri, zise Nora.